

βουρβουταρίζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουρβούτι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *αρίζω*, περὶ ἧς ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 60.

Βουρβουλακιάζω 2, ὁ ἰδ.: Τὰ φτεῖρας βουρβουταρίζουν ὅς σὸ κιφάλι μ'. Κατ' ἐπέκτασιν καὶ ἐπὶ τόπου: Τὸ κιφάλι μ' ἄσ' σὰ φτεῖρας βουρβουταρίζει.

βουρβούτι τό, ἀμάρτ. *βουρβούτ'* Α. Ρουμελ. (Καρ.)

Λέξις πεποιημένη.

Βουρβούνα, ὁ ἰδ.

βουρβουτίζω Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουρβούτι*.

Βουρβουλακιάζω 2, ὁ ἰδ.: Τὰ φτεῖρά ἀπάνον μου βουρβουτίζουνε.

βουρβουτσουλζό τό, Γενοπ. Κόσμ. 210 *βουρβουτσελζό* Κωνπλ.

Λέξις πεποιημένη.

Ὀχλοβοή, ὀχλαγωγία.

Βουργαριά ἡ, Μακεδ. *Βουλγαριά* Μακεδ.

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. *Βουλγαρία*.

Ἡ χώρα τῶν Βουλγάρων καὶ κατὰ συνεκδοχὴν οἱ κάτοικοι αὐτῆς *Βούργαροι*.

βουργαρίζω Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος*.

Προφέρω τὰς λέξεις κατὰ τὴν Βουλγαρικὴν προφορὰν: Ὁ δεῖνα τὰ βουργαρίζει τὰ Ρωμαίικα.

βουργάρικα ἐπίρρ. κοιν. *βουργάρ'κα* βόρ. ιδιόμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *Βουργάρικος*.

Εἰς τὴν Βουλγαρικὴν γλῶσσαν, βουλγαριστί: Γράφει - μιλάει βουργάρικα.

Βουργάρικος ἐπίθ. κοιν. *Βουργάρ'κος* Θράκ. *Βουργάρ'κους* βόρ. ιδιόμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ικος*.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς Βούλγαρον κοιν.: Φρ. *Βουργάρικο* κεφάλι (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγροίκου καὶ ἀνεπιδέκτου πολιτισμοῦ ἢ πείσμονος) Θράκ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Βουργάρ'κο* καὶ ὡς τοπων. Θράκ. (Σηλυβρ.) 2) Οὐδ. πληθ. οὐσ., ἡ Βουλγαρικὴ γλῶσσα κοιν.: Τὰ μιλάω - τὰ ξέρω τὰ *Βουργάρικα*.

βουργαρίτσα ἡ, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) *βουλγαρίτσα* Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ίτσα*.

1) Ἡ σίκαλις Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) 2) Τὸ πτηνὸν *Βούργαρος* 5, ὁ ἰδ.

βουργαρο - σύννηθ. *βουργαρον* - βόρ. ιδιόμ.

Θέμα τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος*.

Δι' αὐτοῦ ὡς πρώτου συνθετικοῦ, σχηματίζονται ὀνόματα δηλοῦντα 1) τὴν ἐθνικότητα τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ, οἷον: *βουργαροδάσκαλος*, *βουργαρόπαππας* κττ.

2) τὴν κυριότητα ἢ τὴν καταγωγὴν καὶ προέλευσιν, οἷον: *βουργαροκόπαδο*, *βουργαρομηλέα* κττ.

βουργαροδάσκαλος, ἰδ. *βουργαρο* - 1.

βουργαροκόπαδο, ἰδ. *βουργαρο* - 2.

βουργαρομηλέα ἡ, ἀμάρτ. *βουργαρομ'λέα* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος* καὶ τοῦ οὐσ. *μηλέα*. Εἶδος μηλέας, ἡ ὁποία φέρει μῆλα μεγάλα καὶ ξινά.

βουργαρόπαππας, ἰδ. *βουργαρο* - 1.

βουργαροπούλλα ἡ, σύννηθ. *βουργαρόπουλλο* τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος* καὶ τῆς καταλ. - *πούλλα*, - *πουλλο*, δι' ἣν ἰδ. - *πουλλος*.

Τέκνον θῆλυ ἢ ἄρρεν Βουλγάρου.

βουργαρόπουλλο τό, ἀμάρτ. *βουργαρόπ'λλο* Πελοπν. (Κόκκιν.) *γουργαρόπ'λλο* Πελοπν. (Κόκκιν. Λογγ. Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος* καὶ τοῦ οὐσ. *πουλλί*. Τὸ πτηνὸν *Βούργαρος* 5, ὁ ἰδ.

Βούργαρος ὁ, *Βούλγαρος* σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.)

Βούλγαρους Μακεδ. (Βέρ.) κ. ἀ. *Βούργαρος* σύννηθ.

Βούργαρους βόρ. ιδιόμ. *Βούργαρος* Κύπρ. *Βούλγαρης*

Πελοπν. (Σουδεν.) *Βούργαρης* Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) κ. ἀ.

Βούργαρης Κύπρ. *Βουργάρης* Στερελλ. (Ναύπακτ.) κ. ἀ.

Βοργάρης Ἀττικ. Στερελλ. (Παρνασσ.) κ. ἀ. - *Λεξ.* Βλαστ.

Γούργαρης Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Θηλ. *Βουλγάρα* σύννηθ.

Βουργάρα σύννηθ. *Γουργάρα* Κεφαλλ. Πελοπν. (Κόκκιν.

Λογγ. Παππούλ. Συκεά Κορινθ. Σουδεν. Τρίκκ. Χατζ.)

Βουργαρίνα Κεφαλλ. *Γουργαρίνα* Κεφαλλ.

Τὸ μεσν. ἐθνικὸν ὄν. *Βούργαρος*. Πβ. καὶ ΣΜενάρδ. ἐν Λαογρ. 7 (1923) 48.

1) Ὁ κάτοικος τῆς Βουλγαρίας σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Φρ. *Σὰν τὸν Βούργαρον ἢ ἔν' τέλεια Βούργαρος* (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀπλήστου, ἀγροίκου, σκαιοῦ καὶ ἀφιλοξένου) Κύπρ. || Παροιμ.

Βούλγαρο ἂν κάμης φίλο, | βάστα καὶ κομμάτι ξύλο (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀδιακρίτου καὶ ὀχληροῦ εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους σχέσεις του) Βάρν.

Ὅταν τοῦ γουργουνοῦ ἡ τρίχα γίν' μετὰξ',

τότες κι ὁ Βούργαρος θὰ μάθῃ τὴν τάξ'

(ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγροίκου ἀνεπιδέκτου μορφώσεως καὶ πολιτισμοῦ) Θράκ. (Σαρεκκλ.) *Εἶνε Βούλγαρους ἀνάλατους κι κρουμ'δουκέφαλους* (μωρός, ἀνόητος) Βέρ. *Ξέρ' ὁ Βούργαρης ποιὸ 'ν' τὸ κυδωνάτο;* (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγροίκου μὴ δυναμένου νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀξίαν πράγματός τινος) Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) || Ἄσμ.

Πᾶρ' τα, Γουργάρα, μὲ βραδεῖα νὰ κοιμηθοῦμ' ἀδάμα Κεφαλλ.

Ὁ νεὸς ἀποκοιμήθηκε τοῦ Γουργαρίᾳς τὸ ἀράλες

καὶ τὸ πρῶι σηκώθηκε σὰ μῆλο μαραμμένο

αὐτόθ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. (κατ' ἀρχὰς σκωπτικὸν παρων.) ὑπὸ τὸν τύπ. *Βούλγαρης* Κέρκ. Παξ. *Βούργαρης*

Σῦρ. *Βούργαλης* Χίος, ὡς παρων. *Γούργαρης* Πελοπν. (Καλάβρυτ.), ὡς τοπων. *Βούργαρης* Θεσσ. (Ἐλασσ.) τῶν *Βουργάρω*

Σίφν. *Βούργαρο* Στερελλ. (Δεσφ.) *Βουργάρο* Κρήτ.

Βουργαρίνα Κεφαλλ. β) Μεταφ. ἄνθρωπος ἀγροίκος, βάρβαρος, ἀπολίτιστος ἢ ἰσχυρογνώμων, πείσμων) σύννηθ.

2) Ὄνομα ποιμενικοῦ κυνὸς Πελοπν. (Βασαρ.) 3)

Θηλ. *Βουργάρα* ἢ *Γουργάρα*, ἡ χλωρὰ μαύρη Κορινθιακὴ σταφὶς Κεφαλλ.

4) Θηλ. *Γουργάρα*, εἶδος θαλασσίου ὀστράκου Πελοπν. (Συκεά Κορινθ.) 5) Ὑπὸ τοὺς τύπ.

Βούργαρος, *Βουργάρης*, *Βοργάρης*, *Βουλγάρα*, *Βουργάρα* καὶ

Γουργάρα τὸ πτηνὸν μελισσοουργὸς ἢ μελισσοφάγος (me-

gops apiaster) Ἀττικ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Πελοπν. (Κόκ-

κιν. Λογγ. Παππούλ. Τρίκκ. Σουδεν. Χατζ.) Στερελλ. (Δεσφ. Ναύπακτ.) Συνών. βουργαρίτσα, βουργαρό-
πουλλο.

βουργαροφάγος ό, πολλαχ.

Έκ του έθνικοῦ όν. Βούργαρος και της παραγωγι-
κής καταλ. - φάγος < έφαγα άορ. του ρ. τρώγω.

Θανάσιμος έχθρός των Βουλγάρων.

βουρδάκλα ή, Κεφαλλ.

Έκ του οῦς. βουρδουλζά και της παραγωγικής κα-
ταλ. - άκλα καθ' άπλοποίησιν άντι βουρδουλάκλα.

1) Οϊδημα του σώματος γεννώμενον υπό πλήγματος
διά λεπτής ράβδου, βέργας: Σοῦ δίνω βεργιά και σοῦ ση-
κώνω βουρδάκλα. Συνών. βουρδούλα 1. 2) Έξάν-
θημα του σώματος συνήθως μέγα: "Αψίωσε τὸ αἷμα μου
κ' έγόμωσε τὸ κορμί μου ὅλο βουρδάκλες. 3) Έρεθι-
σμός του δέρματος προξενούμενος υπό κνίδης.

βουρδουκλιασμός ό, Κρήτ.

Έκ του ρ. *βουρδουκλιάζω.

1) Υπερεκχείλισις ὕδατος: Βουρδουκλιασμοῦ ἔχει ὁ κη-
πος. 2) Κιτρίνισμα φύλλων φυτῶν ἔνεκα του πολλοῦ
ποτίσματος.

βουρδουκλιῶ Κρήτ.

Έκ του οῦς. *βουρδούκλι άγνώστου έτύμου.

1) Πλημμυρῶ: Έβουρδούκλιασε τὸ χωράφι και δὲ βο-
ροῦμε νὰ βοῦμε μέσα. 2) Έπὶ φυτῶν, φυλλοκιτρινίζω
ἀπὸ τὸ πολὺ πότισμα: Πότισε πότισε βουρδουκλιάσανε τὰ
δεσφά.

βουρδούλα ή, *Ηπ. Εὔβ. Σάμ.—Λεξ. Αἰν. βιρ-
δούλα Σάμ.: βούρδελη Ίκαρ. γούρδελη Ίκαρ. βουρ-
δούνα Εὔβ. (Μετοχ.)

Έκ του οῦς. βούρδουλας. Τὸ βιρδούλα ἐκ του
άμαρτ. βερδούλα.

1) Οϊδημα προξενούμενον υπό πλήγματος μάστιγος
Εὔβ. (Μετόχ. κ. ά.)—Λεξ. Αἰν. Συνών. βουρδάκλα 1.

β) Συνεκδ. πᾶν οϊδημα γεννώμενον ἐξ οἰασθήποτε
αἰτίας, οἷον δήγματος έντόμων, έπαφής φυτῶν κττ. Εὔβ.
(Μετόχ. κ. ά.) Σάμ.—Λεξ. Αἰν.: Μὴ τοῖδ'οἱ ἔνας κουρζός
κὶ μοῦ'καμὶ βουρδούλα Σάμ. Μ' κάναν βιρδούλις τὰ 'κ'νού-
πια αὐτόθ. Κἀνὰ κάμπια τὸν περπάτ'σε και πέταξε βουρ-
δούνες τὸ κορμί τ' Μετόχ. 2) Υδρωψ της κεφαλῆς
*Ηπ. 3) Πληγὴ Ίκαρ.: Έβγαλε βούρδελη 'ς τὸ στόμα.

4) Σκώληξ ἐμφωλεύων εἰς ξύλον Ίκαρ.: Νὰ τὸν φάη
ὃ γούρδελη! (άρά).

βουρδούλακας ό, Σαλαμ.

Μεγεθ. του οῦς. βουρδούλα διά της παραγωγικής
καταλ. - ακας.

Φλύκταινα ἐκ δήγματος κώνωπος.

βούρδουλας ό, σύνηθ. βέρδουλας Μύκ. σβούρ-
δουλας Κέρκ. Στερελλ. (Δεσφ.)

Έκ του οῦς. βούρδουλο διά της παραγωγικής κα-
ταλ. - ας κατά τύπ. μεγεθυντικόν.

1) Μάστιξ σύνηθ.: Θέλει βούρδουλα ή του χρειάζεται
βούρδουλας (είναι άξιος μαστιγώσεως) σύνηθ. || Γνωμ. Ποῦ
δὲν ἀκούει τὸν κύρι του ἀκούει τὸ βούρδουλα Λεξ. Δημητρ.
Συνών. βοιδόνευρο, βοιδόπουτσα, βοιδοτσούλι, βού-
νευρο, βουρδούλι (II), βούρδουλο. 2) *Αστράγα-
λος Θράκ. (Σαμακόβ.): Μὲ πονεῖ ὁ βούρδουλας τὴ ποδα-
ροῦ μ'. 3) Μετων. ἄνθρωπος άγροίκος, βάνασος Κε-
φαλλ.

βουρδουλζά ή, σύνηθ. βουρδουλέα Αἰγιν. βιρ-
δουλζά Θήρ.

Έκ του οῦς. βούρδουλας ή βούρδουλο και της
παραγωγικής καταλ. - ζά.

Κτύπημα με μάστιγα σύνηθ.: Τοῦ 'δωσαν βουρδου-
λζές. Τὸν πέθαναν 'ς τοῖς βουρδουλζές.

βουρδούλι (I) τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ.)

Λέξις πεποιημένη.

Μετων. ἄνθρωπος φλύαρος.

βουρδούλι (II) τό, άμαρτ. βουρδούλ' Στερελλ.
(Αράχ.) σβιρδούλ' Στερελλ. (Ακαρναν.)

Έκ του οῦς. βούρδουλο.

Βούρδουλας 1, ὃ ιδ.

βουρδουλιάζω (I) Εὔβ. (Μετόχ. Ψαχν.) Πελοπ.
(Βασαρ.) κ. ά.—Λεξ. Αἰν. βουρδουλιάζου Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) βορδουλιάζω Κρήτ. βουρδουλιάζω Εὔβ. (Μετόχ.)

Έκ του οῦς. βουρδούλα.

1) Πληροῦμαι ἀπὸ οἰδήματα ή εξανθήματα ή φλυ-
κταῖνας ἐνθ' άν.: Βουρδουλίλασε τὸ κορμί μου - τὸ κρέας
μου Βασαρ. 2) Πρήσκομαι Κρήτ. 3) Φουσκώνω
Κρήτ.: Έβουρδουλίλασανε τὰ κουκκιά μέσα 'ς τὸ νερό.

βουρδουλιάζω (II) Πελοπ. (Βασαρ.) βουρδου-
λιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) βουρδουλιάζω Εὔβ. (Μετόχ.)

Έκ του οῦς. βούρδουλας ή βούρδουλο.

Μαστιγώνω τινὰ μέχρι βαθμοῦ, ὥστε νὰ πληρωθῇ τὸ
σῶμά του ἀπὸ οἰδήματα ἐνθ' άν.: Θὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ
βουρδουλίλασιν τὰ πονδάρια! Αἰτωλ. Τὸν ἀρχίσ'σε μὲ τ'
λούρα και τ' βουρδούλιασε τὸ κορμί Μετόχ. Συνών. βουρ-
δουλιζω (II) 1.

βουρδούλιασμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ του ρ. βουρδουλιάζω (I).

Τὸ νὰ γεμίζῃ τὸ σῶμα ἀπὸ οἰδήματα.

βουρδουλίζω (I) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κε-
ρασ.) Προπ. (Αρτάκ. Πάνορμ.)

Έκ του οῦς. βουρδούλι (I).

1) Αναβλύζω μετὰ θορύβου Προπ. (Αρτάκ. Πάνορμ.)

2) Εκβάλλω φθόγγους ἀνάρθρους Πόντ. (Κερασ.):
Ντό βουρδουλίεις ἄμον ἄρκος; (ντό=διατί; ἄμον=ώς).
Συνών. μουρδουλιζω. 3) Φλυαρῶ Πελοπ. (Καλά-
βρυτ.): Μὴν οὔλο βουρδουλίσεις, εἶναι ντροπή.

βουρδουλίζω (II) *Ηπ. Κέρκ. Κεφαλλ. κ. ά. βουρ-
δουλίζου Θράκ. (Αδριανούπ.) βερδουλίζω Θήρ.

Έκ του οῦς. βούρδουλας ή βούρδουλο. *Η λ. και
μεσν. παρὰ Δουκ.

1) Δέρνω με βούρδουλα, κτυπῶ με μάστιγα Θήρ.
Θράκ. (Αδριανούπ.) Κεφαλλ. κ. ά. Συνών. βουρδου-
λιάζω (II). 2) Διαπομπεύω, εξευτελιζω, δυσφημῶ *Ηπ.
Κέρκ. κ. ά.: Έβουρδούλιασαν τὸν δεινα Κέρκ. Έτοι ποῦ
κάνετε, έβουρδουλιστήκαμε ὅλοι μας αὐτόθ. Καὶ μέσ. ἄλ-
ληλοπ.: Βουρδουλίζονται ὅλη μέρα αὐτόθ.

βουρδούλιο τό, Κέρκ.

Έκ του άμαρτ. ρ. βουρδουλιῶ παρὰ τὸ βουρδου-
λιζω (II).

1) Διαπόμπευσις, εξευτελισμός, δυσφήμισις. Συνών.
βουρδουλισιά, βουρδούλισμα. 2) Μετων. ἄνθρωπος
διαπομπευθεὶς ή διαπομπευόμενος: Μὲ τοῖς φωνές του
ἔγινε βουρδούλιο.

